

A hazugság, mint létbontás

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: January 24, 2018, 7:42 am

Asztrológiaiailag általában a Merkúrhoz, valamint a Jupiterhez szokták sorolni a hazugságot. Mint elsődleges besorolás talán, de ha alaposabban megvizsgáljuk, kiderül, hogy a hazugság olyan, a látezés ellenében támasztott rombolás tartalom és tevékenység, amely érinti a társas asztrológiai alapelveit is. Ha csak a bolygók szintjén vesszük sorba a hazugság kétféle alakzatait, elmondhatjuk, hogy a Napnál megjelenik, mint hamis, összezavart tudat, vagy öntudat, a Holdnál megjelenik, mint a ki nem tisztított érzelmek miatti töves és torz társasok, térfelüldések. A Merkúr, mint töves kévetkeztetések, mint a gondolkodás logikai kisiklései. A Vénusz, mint boldogság-köpek, jótételek, amelyeknek semmilyen kapcsolatban nem állnak egy igazán kiegyensúlyozott lélettel. A Marsnál megjelenik, mint erűszak, a Jupiternél megjelenik, mint hamis moralitás, az igazság elkenése, elfolyás-társa, adessé, cukrossá tétele. A Szaturnusz, mint állelűsség, hazug elkételeldések, az Uránusz, mint korrumpórtel, a Neptunusz, mint hazug szeretet, a Plútónál, mint: erűszakba álltázt, hatalmi eszközzel alámasztott, érzelmeket, értelmet, tudatot, embert és kézzelsséget aláíás, az Igazság nevében fellépő hazugság-rendszer, elnyomás és kizsákmányolás.

A hazugság, tehát olyan módon gyökerezik, metafizikai eredetét tekintve, hogy mintegy betolakszik a létmegnyilvánulásokat hordozó létalapok körébe is, és ott kifejti a maga mérgező, bomlasztó, a valóságot lőnyegtelenné, értelmetlenné, szeretetlenné tevő hatásait.

A metafizika a legveszélyesebbnek a hazugságot tartja, mert ismeri ezt az előbb felvázolt jelenséget, miszerint a hazugság a létalapok szintjén hat és azt mindenki tudja, hogy ha az alapokkal baj van, akkor minden mással baj van, mert az egész az alapok tartják fenn.

Azt, hogy a hazugságnak van egy ilyen tulajdonsága, hogy a fundamentumot, az alapot támadja meg, akár ki nem mondott módon, de mindenki tudja. Például egy olyan emberről, aki hazudik kisebb-nagyobb dolgokban, nem azt mondják, hogy az, aki hazudik kisebb-nagyobb dolgokban, hanem azt, hogy az egy hazug ember. Ha bármit mond, egyből az a kérdés, hogy igaz-e, hogy vigyáznunk kell, mert amikor kárdé, akkor is hazudik. Humoros, de van benne valami, mert bizonyos, rejtegetett szándékoktól vezetett ember tehet fel olyan kérdéseket, amire nem is igazán akar választ kapni, hisz a kérdésfeltevést csak figyelemelterelési mozzanatként alkalmazta. A kérdésekben rejlt hazudozási lehetőségek sokkal nagyobb, mint ahogy az ember feléletesen gondolja. Általában mindenkinek úgy ténik, hogy csak áll-társok szintjén lehet hazudni, a kérdésben kevésbé. Azonban gondoljunk csak arra, hogy lehet olyan kérdéseket konstruálni és aktualizálni, amelyek

megvéljászólásának igen nagy fontosságot tulajdonoztanak, azonban ha az ember jobban megvizsgálja, kiderül, hogy a kördecs alapjában nincs is semmi lényeges megtudnivaló. Az egész inkább egy manipuláció volt, mintsem, hogy már magát a kördecsot feltevéjében bármilyen vélsz is érdekelte volna. Ilyesmit lehet alkalmazni tudatosan, például a megmanipulációban, el fordulhat azonban az egyéni életben is, még hozzá sok esetben úgy, hogy mindez nem tudatos.

A hazugság sokkal mályebb, minthogy csupán a valósságra vagy annak egy részletére tett hamis kijelentésként foghassuk fel. A hazugság a létealapoknál van az embernek kitartás metafizikai elemlyélésre van szükség, hogy leleplezze, átvilágítsa az alapokban rejlő hazugságokat. Elsősorban, saját magában, mert ha van valami, ami biztos ebben az egész létezésben, akkor az is biztos, hogy a hazugság leleplezését az embernek saját szemelyén, lényén, életén, sorsán kell kezdenie.

Ehhez kell értelem, lélet, tudás, tájékozódás, átvizsgáló, komolyság, ászinteség, de mindezek eltt kell az abból a belétezésből származó elhatározás, hogy az ember nem akar tbbet hazugságban, vagyis bomlásnak indult létben-életben élni.

Hamvas Béla Szabó Lajos nyomán ért a hazugság-erőszak-kizákmányolás hármas egytteséről, vagyis, ahol az egyik felmerül, ott gondolni kell a másik kettőre is, mert ez a három mindig egytt jelentkezik.

Ennek a metafizikai tényismeretnek a hiányában ma nagyon intenzív-ven tárgyalják, tbbek kzzátt a családoknál a erőszak problémáját az megoldásokat keresnek ennek kiközösítésére. Ahol erőszak van, ott van a hazugság is, az ott van a kizákmányolás is. A családok alapjában, anyában valahol ott vannak a tudattalanba fojtott, lehadott érzelmek, a ki nem tisztított szexualitás, már a kapcsolat lelejárta származó, állandóan félretolt, elhanyagolt, meg nem vizsgáló problémák, elintézetlen kördecsok.

Ahol hazugság van, ott van az erőszak az a kizákmányolás is, de úgy, hogy a hazugság az, ami a primór, az amint ez megjelenik, vele egytt megjelenik az indokolatlan vagy hazug mádon megindokolt agresszió az a félle magatartás, amit ma mindenki olyan jól ismer, kzzélebbre-élte volabbe: a más életén való állások, a kizákmányolás. Ez utbbi kiegészítendő azzal, hogy az állások, kizákmányolás ember nemcsak másokon gyakorolja ezt a léte-é- megnyilvánulásait, hanem- az elsősorban- saját magán. Aztán gondolkozik esetleg később, hogy hogyan omolhatott ássze testileg, lelkileg, amikor minden lépése olyan ragyogó ásszerésséggel ki volt szám-tva. Társadalmi méretkárben: gondolkoznak azon, hogyan omolhatott ássze egy kzzéssé, amikor az alapvető kalkulációk olyan nagy kzzétekintéssel az mág nagyobb szakmai kompetenciával voltak lefektetve?

A hazugság létekorruptió.

A hazugság a létecsot bontja fel.

Azok a viták, amelyek a valósság, az igazság az a létecs kzzérelé folynak nem érvényesek akkor, ha nem veszik figyelembe a kzzévetkezőket. Az igazság az Egyetemes Létecshez, annak tisztaságához, alapvető rendeltésében áll a létecs értelmehez van kzzéte, olyan mádon, hogy tulajdonképpen egybe is esik a felsoroltakkal. Ami a létecs alapvető rendeltése, tisztasága, ugyanaz az értelme az az igazság is. Ilyen van az ez az emberre is érvényes. Ez az igazság, mint személyes léte tengely, vagy személyes centrum van jelen az emberben, az ha ettől valamilyen mádon eltávolodik, ez az igazsággtól, az értelemtel, az alapvető rendeltéstől, az igazsággtól való eltávolodást jelent az kezdődhet a hazudozás. A cáltalán hazudozás. A félradás, testet, lelket, szellemet, sorsot, ártmet, meghittéget, nyugalmat, értelmet, személyt felárló hazudozás, amely arra jó, hogy valamit mentesen, de valósságban nem ment semmit, mert amit menteni akar, az is hazugság. Tehát, az igazság, az előbb le-rtak szerint olyan alapvető léte, jobban mondva, a létecs alapjában lévő olyan bezés, amelyet pztolni nem lehet. Másdos-tani sem lehet.

eltántorodás; kárvetkezményei gyátrik, de ezzel nem akar szembe nézni, hanem inkább hazudik valamilyen valósággot. Ebben a hazudott valóságban a l a s ezzel a hazudott valósággal táveszt meg másokat is.

Arra a filozofikus kérdésre, hogy mi az igazság, csak azt tudom válaszolni, amit eddig is ártam, hogy az igazság a látezés alapja, értelme, rendeltése, rendje, lényege, erőforrása, tárvány, szabadsága. Itt megadtam egy sor fogalmat, amelyet csak akkor érthet meg valaki, ha személyesen elmélyül ezeknek a szavaknak a megértésében, használva a rendelkezésre álló legtisztább metafizikai részeket is. Nem éppen olyan bonyolult végső soron ezek megértése, mint ahogyan egyes szövegetekünk gondolják. Ha azt, mondjuk, hogy "észeretet", biztosan nem egy kárvetkezményi kárvetkezményre fog gondolni az ember, vagy egy nagyváros kárvetkezmény felrobbanás atombombjára, hanem valami olyanra, amely legalább távoli társ-társba hozható a szeretettel: odaadás, megértés, elfogadás, stb.

Azt mondjuk, hogy az embernek van egy lelkiismerete, amelyben ez a létezési alap, ami nem más, mint az igazság, be van véve. Ez ott van, ahol az ember centruma, létező van, vagyis ezzel a tengellyel egyért van jelen, el nem választható mádon. Nyakatekerten fogalmazva úgy is mondhatjuk, hogy a létezés, az igazság a s az ember személyes centruma vagy tengelye koaxiálisan, egy tengelyt kápezve kápezhet csak el. Ezt a tengelyt nevezhetjük aztán bázisnak, alapnak, fundamentumnak, centrumnak, létezőnek. Ez az emberben megvan a s ez az, ami az emberi lelkiismeret formájában megnyilvánul, a lelkiismeret hangján szólva, ahogy kissé kárvetkezményben mondani szokás.

Néhány horoszkópértelmezésben, amit ártam, hivatkoztam a lelkiismeretre, olyan helyeken, ahol már nem tudtam egy-egy problémát mág mályebbre visszavezetni. Ilyen helyeken ártam a lelkiismeretről, hogy a horoszkóp-értelmezését megrendelő ember befele figyelve, elmélyülve, belső létét, árvizsgálatot táve próbálja felvenni kárvetkezmény kapcsolatát a lelkiismeretével a s meghallani, valamint megérteni ezt a hangot. Mint tanács elfogadható, azonban tárvetkezmény is magával hoz.

Azt a kárvetkezményget, azt a metafizikai hatékonyt, ahogy egy ember fel tudja venni a saját lelkiismeretével, a saját isteni létezővel való kárvetkezmény kommunikációját, vezettem el a rendelkezésre álló legjobb lelkiismeretnek. A "ésrendelkezésre álló legjobb lelkiismeret" elvát olyan helyeken alkalmaztam, ahol az illető problémát már nem tudtam tovább visszavezetni. Páldául, ha dántási problémák voltak, ahol tárvetkezmény is megnehezítette az egyértelmű dántást, a s az egyes tárvetkezményeket már nem tudtam további mályeségeiben értelmezni, jött a "ésrendelkezésre álló legjobb, legtisztább lelkiismeret" való hivatkozás. Persze, ez a legjobb lelkiismeret egyénektől nagyon eltérő lehet. Egy embernél komoly lelkiismereti problémát jelenthet valami olyan, amely másnál esetleg fel sem merül, mint lelkiismeretbe végző kérdés.

Az ember saját lelkiismerete elhallgatására rengeteg hazugságot talál ki - ez egy mályesik probléma. Ahhoz, hogy saját lelkiismeretnek kárvetkezmény elárja, elmélyülékre van szükség. Kitartó elmélyülésre, ami szaturnuszi mályelet. Hiába árvetkezményben az értelem, vagyis a fény, ha az ember nem alkalmazza kitartóan, kárvetkezményesen, ha nem hatol mályre az értelemmel, akkor nem jut el a kárvetkezmény lelkiismeretéhez. Misztikus nyelven szólva, nem hallja meg, hogy mit mond belső mestere. Pszichológiai nyelven, megromlik a kapcsolata a felettes énnel. Vallásosan szólva, eltávolodik az Istentől. Metafizikai nyelven szólva, kifordul saját tengelyéből, leválik alapjáról, eltávolodik az igazságtól úgy, mint a létezőtől, értelemtől a s a "ésvalóságos valósággtól" egyaránt. Akkor meg jöhet az erőszak valósa, a kizsákmányolás valósa, a hazugság valósa, a valótlanságok valósa "vagyis a létezés (igazság, létező, személy, kárvetkezmény) felbomlása.

Tehát, itt ezen a helyen meg kell tegyem azt a pontos-tást a rendelkezésre álló legjobb

lelkiismerettel kapcsolatosan, hogy mindezzel akkor Ács csakis akkor kerÁlhet az ember egytengelybe, Á-gy ahogy Á-rom, egytengelybe, ha erre ÁsszpontosÁ-tottan, kitartÁssal, az ÁletÁbe is bevitt konkrÁt gyakorlatok Által erÁufeszÁ-tÁseket tesz. Ez az elmÁlyÁlÁcs, elmÁlyÁ-tÁcs Ártelme. Ez nagyon is szaturnuszi jelleggel bÁ-rÁ³ mÁvelet, mert hosszÁ°, sok tÁrelmet, kitartÁst kÁvetel meg. Az elmÁyÁlÁcs olyan Ártelemben elmÁlyÁlÁcs, hogy az ember amerre mÁlyÁl, az nem mÁs, mint a sajÁt magÁban hordozott lÁnyegnek, Ártelemlennek, eredetnek, rendeltetÁsnek, igazsÁgnak, erÁunek, centrumnak a felismerÁsi fokozata. MinÁl inkább sikerÁl elmÁlyÁlnie, annÁl magasabb, tisztÁbb az elÁubb soroltak felismerÁsi foka. MinÁl nagyobb a felismerÁsi, vagy megismerÁsi fokozat, vagyis a metafizikai mÁlyÁg, amit az ember meg tud valÁsÁ-tani, akkor elÁrkezik a lelkiismeretÁhezâ€ - de nem Ágy, mint viszony, amelyben van Ámu Ács a lelkiismerete, amely belÁmu mesterkÁnt, felettes ÁnkÁnt, IstenkÁnt vezet, hanem Ágy, hogy ez a legbelÁmu, legmÁlyebb hang, lÁlek Ács ismerete, lÁlek Ács tudÁsa, lÁlek Ács megnyilvÁnulÁsa Ács Ámu maga, mint ember, tulajdonkÁppen egyik, nem pedig csupÁn kÁlÁnbÁzÁmu viszonyokban jelenlÁvÁmu kÁlÁnbÁzÁmu lÁtelemek. Itt is egytengelyÁsÁg van, de Ágy, hogy ez nem egy mÁsik tengely, vagyis: lÁteztÁcs, igazsÁg, Ártelem, valÁsÁg, lÁlek, lelkiismeret, tudÁs, lÁtÁs, szemÁly, kÁzÁssÁg, rendeltetÁcs, eredet, erÁmu, szabadsÁg, tÁrvÁny, moralitÁs, szÁpsÁg, lÁnyeg mind-mind egy tengelyen vannak, mind egy centrumban, egy bÁzison, egy alapon, mondhatjuk Ágy, ez kÁpezi a Egyetemes LÁteztÁcs alapjÁt, Ács ez az Egyetemes IgasÁg is. Ágy lehetne mÁg tÁbbszÁrÁsen Átvinni egyik szÁt a mÁsikba, a mÁsikat a harmadikba, azonban tudni kell, hogy ez nem egy Ártelmi zÁrlat, egy kÁrben forgÁ³ gondolati sÁma, hanem a lÁteztÁcsnek abbÁl a tulajdonsÁgÁbÁl adÁdik, hogy a lÁteztÁcs ÁthatjÁk egymÁst, sÁut egymÁsbÁl keletkeznek. Ágy a szavak ÁrtelmÁnek is van ÁthatÁsa, egymÁsbÁl valÁ³ keletkezÁse. Gondoljunk arra, hogy ami megfelel az igaznak, az megfelel annak, ami morÁlis, mindez megfelel annak, ami szÁp, ami esztÁtikus, tovÁbbÁ, annak, ami lÁnyeges, ami mÁrvadÁ³, ami ÁrtÁkes s Á-gy tovÁbb. Ez a â€œminden egyâ€ gondolata. Vagy az egyetemes lÁttengely, lÁtalap, ami egy, az egÁcs lÁteztÁcsben Áppolyan egy, mint ahogyan az emberben is egy. Egy Ács egyetemes. Ez az abszolÁt lÁtegtysÁg-alap.

Hogy miÁrt Ács mikÁnt tÁntorodott el az ember ettÁul a lÁtalaptÁl, fordult ki sajÁt tengelyÁbÁul, nem kÁpezi jelen Á-rÁsom tÁrgyÁt. Itt most arrÁl van szÁ³, hogy eltÁvolodott az alaptÁl, a tengelytÁul, lelkiismerettÁul, lÁnyegtÁul, ÁrtelemtÁul Ács ez az oka annak, hogy tudatosan-tudattalanul ÁllandÁan hazudnia kell valamit. A tengelytÁul valÁ³ eltÁrÁcs mÁr egysÁgbomlÁs. A lÁteztÁcs egysÁges Ács centruma, tengelye van. Ha valaki eltÁr a tengelytÁul az egysÁg bomlik meg, de az egysÁgbomlÁs miatt tulajdonkÁppen a lÁteztÁcs maga indul felbomlÁsnak. Az embernek mÁ-g a felszÁ-nen Áppen hogy sejtelve van errÁul, addig a â€œlegmÁlyebb lelkiismeretâ€ (belsÁmu mester, felettes Ács, isteni Áon) vilÁgosan felfogja azt, hogy az ember lÁte, Ágymond, veszÁlybe kerÁl. Csakhogy a szellemi hangsÁlyt az ÁsszerÁsÁgre fektetÁmu ember mÁr sÁket e hangra, mert mÁr nem arra fogÁkony, hogy mit mond ez a belÁmu hang, hanem, hogy mit mondanak mÁsok, mit mond a tudomÁny, a vallÁs, mit kÁvetelnek meg egyes Árdekek, kompromisszumok, felÁletes ÁthidalÁsai egy-egy problÁmÁnak stb. Ilyenkor a â€œrendelkezÁsre ÁllÁ³ legjobb lelkiismeretâ€ nem tÁbb, nem mÁlyebb, Ács nem mÁs, mint az egyÁbkÁnt ÁllandÁan alkalmazott spekulÁciÁk, hazugsÁgok, ÁnÁm-tÁsok tovÁbbfolytatÁsa. Az igazi, â€œlegmÁlyebbâ€ lelkiismeret egy olyan alapvetÁmen belevÁsett lÁtalapja az embernek, amelyhez, paradox mÁ³don, csak ÁsszpontosÁ-tott erÁufeszÁ-tÁsek ÁrÁn juthat el az ember. SajÁt lÁnyege megvan, de sajÁt lÁnyegÁhez csak akkor jut el, ha erre megfelelÁmu mÁveleteket tesz. A hazugsÁg lÁtfelbontÁ³ hatÁsÁjtÁl megszabadul, ha sikerÁl megszabadÁ-tania magÁt a lÁtalapokba befÁszkelt hazugsÁgoktÁl. AmÁ-g ezt nem valÁsÁ-tja meg, addig estleg akkor is hazudik, amikor Áppen szÁndÁkÁban sem Áll hazudni. Monoton automatizmussal futnak benne a neveltÁcs sorÁn felszedett, betÁplÁlt, a valÁsÁg ÁlarcÁt viselÁmu hazugsÁgok Ács esetleg mÁr

akkor is hazudik, amikor kérdez, val jban nem is az  rdekl , amire a kérdés vonatkozik.

A tengelybe kerülés a legfontosabb feladat. Ha nincs tengelyébe valaki, akkor egys g llapotban sincs, következésképpen nem a l tez s (személynek, közösségnek, a megnyilv n l sok sokszer s g nek) egységét l jtja, hanem k l l nf le, egymástól elszakított darabokban kezdi felfogni az egészet. Egy tt lni nem tud, mivel a megbontott egys gk p vel nem is igazán fogja fel, hogy mi az, hogy   egy tt . Az   egy tt  neki esetleg azt jelenti, hogy kényszerrel, fogcsikorgatva, de valamilyen magasabb szempontnak fejet hajtva kell k birmi a másik emberrel val  közösséget. Izolált célok és értelmek,  rdekek és igazságok jelentkeznek nála, ami  rt-legalb bis szerinte- kell hazudni. Ha éppen nem g g s, hanem  lszer ny, akkor m zesen-m zasan, amolyan pszichologizálás-vallásosan belátást tesz arra vonatkozóan, hogy a hazudozás csúnya dolog, de sajnos egész életünk, sorsunk olyan, hogy nem tudjuk kikerülni, hogy k zbe-k zbe ne hazudjunk. Ha közölné valaki vele a tényt, hogy tulajdonk ppen az egész l te lassan elt nik a pseudoegzisztenci ba, hogy felmorzsol dik, széttöredezik lényében és lényegében, számára csak költői sz futamokat használó moraliz l snak t nne.

Ez a l r s nem egy olyan emberről szól, aki szélsőséges határértékét testesíti meg a hazugságnak és következményeinek. Ez ma emberiség szintjén aktuális probléma, senki sem vonhatja ki saját magát a probléma terhe alól. A metafizikának éppen az a fő feladata, hogy az embert felébressze hazug b dulat b l és az igazság megismerésére késztesse.

Van néhány olyan egyetemes igazságnak megfelelő létezést bemut  metafizikai modell vagy minta, mint p ld ul a Tabula Smaragdina tizenhárom mondata, a Sz nkhja-k rik  antropológiai-aritmológiai egys gk pe, a Kabala hagyománya, de tudni kell, hogy a személyes életre irányuló megigazulási m velet nélkül, az egész csak könyvespolcokon lapuló tudomány-rakt rakk  változik. Vagy, ami még rosszabb, ha az ember túlságosan ismeretelméletileg közelít az ilyen metafizikai információkhoz és az egész egy lexikális-intellektuális-m velts gi jelleget állt, nem pedig a szem ly és élete megigazulási műveletét szolgálja. Megigazul si műveletnek nevezem azt a szellemi műveletet, amikor az ember végre felfogva azt, hogy teles tette magát a hazugság bomlasztó szálaival, minden erőfeszítését arra irányítja, összpontosítja, hogy a legapróbb  letmozzanatok is számításba véve, visszakerüljön saját létezési tengelyébe, alap ll s ba, ahol már nem kell hazudnia. A hazugság kényszerétől megszabadul. Aki nincs létezési tengelyében, mint arról már sz l volt, hazudik, és mivel a hazugságnak van egy olyan tulajdonsága, hogy tov bbk nyszer ti az embert további hazugságokra és amint egyre több és több megnyilv n l sa kerül a hazugság hatása alá, olyan mértékben t nik el a l t. Az ember megbetegszik, depressziós, rögeszmés, boldogtalan, személytelen és lényegtelen lesz, vagyis útját a megsemmisülés, a széthullás felé veszi. A megigazulás ugyanazt jelenti, mint a tengelybeker l s. Mindez ugyanazt jelenti, mint az, hogy az ember eredete, bel  és végső l nyege isteni. Az olyanféle embertanok, amelyek az embert, mint állat, vagy biológiai gépezet, vagy angyal, vagy egyéb, eleve hazugságok. Az ember mikrotheosz, vagyis isteni lényeket magában hordozó egyetemes l ny és ezt a lényeket nem valamely ideális magasságokban hordozza, hanem itt, a jelenlegi, földi életében is. Aki nem a mikrotheoszb l indul ki, kénytelen az igazságot és egyben a valóságot elferdítő, eltorzító valami m sb l kiindulni, legyen az biológiai gépezet, az állati eredet, Isten teremtménye, stb. Eleve hazugságok. Elég, ha az emberben az a gondolat ver gyökeret, hogy   ennek a nagy hatalmas világnak, társadalomnak egy kis, parányi, kicserélhető, jelentőséggel alig b r  alkatrésze, hogy ne azon gondolkodjon, hogy miben is áll az   mikrotheoszi l nye, l nyege, rendeltetése a földi életében.

Az ember, mint  eszoci lis alkatr s -hez hasonló számos sok hazugsággal vagyunk tele. A

tudományoknak az a része, amely az igazi megismerésről levált, valóságos gyökéret termeli a hazugságokat, de a vallások, filozófiai, elméleti metafizikai sem maradnak le a produktivitásban.

Ha az ember végre akarja magán hajtani a megigazulási, tengelybekerülési műveletet, le kell lepleznie egyrészt ezeket a kolosszális konvencionális káthazugságokat, amelyeket a szülői kultúrától, az iskolától vagy iskoláktól kapott, másrészt azonban szembe kell nézzen a saját hazudozási tendenciával. Ez utóbbi vonatkozásban a személetes horoszkóp értelmezése nyújt némi zhetetlen lehetőséget, megigazulási forrást, mert ez tárja fel azokat az egyéni problémákat, amelyekkel kapcsolatosan az ember hajlamos hazudni, nem magát becsapni, és amelyeket akár le is tagad, mint problémákat.

Szám volt arról, hogy alapvetően igazság az, hogy minden egyben, és hogy ebben az egységben a káthazugságok látszólag megnyilvánulások, tehát egymást, általában egymással, keletkeznek egymással. Arról is szám kell legyen, hogy ebben a minden egyben alapigazságra az is beletarozik, hogy káthazugságok is vannak az egyes létezők között, és csakis úgy lehetnek egységre, ha megfelelők között meg vannak káthazugságok, illetve egymást. Ilyen értelemben és ugyanakkor az egyetemes igazságnak ebből a szempontjából nézve már nem mindegy, hogy értelemszerűen beszélek-e, vagy a lényegéről, vagy a valósággról, a személyről, vagy a káthazugságról.

Ugyanakkor, azt is figyelembe kell venni, hogy az egyetemes igazság, mint alap, nem tárja ki a sokszerszedséget és fordítva a megnyilvánulások sokszerszedsége nem tárja ki az egyetemes, abszolút alapot. De főleg nem szabad arra káthazugságokra jutni a sokszerszedséget figyelgetve, hogy ha már ilyen sokarcú a létező, akkor bizonyára az igazság is ilyen sokféle, sokarcú.

A sokarcú, sokféle személyt az kapcsolja egybe, hogy tulajdonképpen ugyanazok az egyetemes létezők vannak jelen bennük. Hogy valaki a saját tengelyében van-e vagy sem, mindenkinél ugyanazt jelenti. Nem arról van szám, hogy egyetlen tengely létezik-e vagy sem, hanem arról, hogy egy konkrét emberre nézve a tengelyében lévő állapot csak egyet jelenthet. A szülői horoszkóp azokat a problémákat tárja fel, valamint ezek feloldási lehetőségeit, amelyeken keresztül eljuthat abba az egyetemes állapotba, amit személetes alapjainak, tengelybelevésnek, saját isteni lényegével való azonosulás állapotának nevezhetünk, azaz rhatunk le. Itt megemlíteném az, hogy amíg az emberek szellemi elmélyülés némi káthazugságokat és valóságokat látnak, addig azok, akik elmélyülnek, akik az igazi, a személetes megtett szellemi utat követik, azoknak az igazságra vonatkozó megismerésük lényegében nem káthazugságok. Amikor erről számot adnak, lehet, hogy számhasználatukban valamelyest eltérnek, de az igazságot kifejező lényegben, tartalomban mind ugyanarról beszélnek. Ilyenek a szellemi hagyományok is. Sokféle megkülönböztetésben ugyanabba az alapvetően igazságra avatják be az embert.

Ha sikerül az embernek lepleznie saját hazugságait, akkor elindulhat a megigazulás útján. Az igazi, hiteles, valóságos létezős útján indulhat el, nem a tölvilágon, nem fantasztikusan magas ideológiai szintjén, hanem konkrétan és káthazugságok nélkül személetes letében.